

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιβ' 16-21)
18 Νοεμβρίου 2018

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ἀδελφοί μου, λέγεται «παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου». Ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὴν διηγηθεῖ ὁ Κύριος δόθηκε ἀπὸ τὸ ἐξῆς περιστατικό. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκροατὲς τοῦ Χριστοῦ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε εἶπε τῷ ἀδελφῷ μου μερίσασθαι τὴν κληρονομία μετ' ἐμοῦ» (Λουκ. 12, 1) καὶ ἔλαβε ὡς ἀπάντηση τὸ ἐρώτημα «τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς;». Ὅταν δυὸ ἀδέλφια, πὺ μεταξὺ τους συνδέονται μὲ δεσμοὺς αἵματος, πὺ πάνω ἀπὸ τὴν ἀδελφοσύνη βάζουν τὴν πλεονεξία, ποιὸς μπορεῖ νὰ τοὺς ἀλλάξει γνώμη καὶ νὰ τοὺς συμβιβάσει; Ἡ πλεονεξία ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν καρδιὰ κάθε ἀνθρώπου κάθε εὐγενικὸ συναίσθημα, ἀκόμα καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὰ ἀδέλφια. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος ἄφησε τὸν πλεονέκτη ἀδελφό, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀκροατὲς του καὶ εἶπε «ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάσης πλεονεξίας· ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ (Λουκ. 12, 15). Δὲν ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῶν ὑπαρχόντων του, γι' αὐτὸ ἄς προσέχει καὶ ἄς προφυλάσσει ὁ καθένας τὸν ἑαυτό του ἀπὸ κάθε πλεονεξία. Καὶ γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν ὅλοι ὅτι ἡ πλεονεξία εἶναι ἀφροσύνη καὶ ὀδηγεῖ σὲ ψυχικὸ καὶ σωματικὸ ὄλεθρο, διηγήθηκε τὴν παραβολὴ τοῦ «ἄφρονος πλουσίου».

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς εἶναι πράγματι ἀφροσύνη. Διότι λησμονεῖ τὸν Θεὸν τὴν ὥρα τῆς εὐφορίας τῶν ἀγρῶν του. Λησμονεῖ ἢ μᾶλλον δὲν πιστεύει ὅτι ὁ Θεὸς κυβερνᾷ τὸν κόσμον καὶ ὅτι, ἂν Ἐκεῖνος δὲν θέλει, ὅσο καὶ ἂν κοπιᾶσει, οὔτε οἱ ἀγροῖ του οὔτε τὰ χωράφια του θὰ ἀπέδιδαν καρπούς οὔτε οἱ ἐλιές του σταγόνα λάδι. Λησμονεῖ ὅτι ἔχει προικισθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ ἀθάνατη ψυχὴ καὶ ἔχει ὑποχρέωση νὰ τὴν καλλιεργήσει. Ξεχνᾷ ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν διατρέφεται μὲ προϊόντα καὶ καρποὺς τῆς γῆς καὶ ὑλικά μέσα. Ἔτσι γίνεται ὁ ἴδιος δολοφόνος τῆς ψυχῆς του. Τί μεγάλη στ' ἀλήθεια ἀφροσύνη.

Ὅμως προχωρεῖ καὶ σὲ ἄλλη ἀφροσύνη ὁ πλούσιος. Παραμελεῖ καὶ ἀγνοεῖ τοὺς συνανθρώπους του. Ἡ στάση του εἶναι προκλητική. Χωρὶς συναίσθηση καὶ χωρὶς ντροπὴ τακτοποιεῖ τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὴν εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς του μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του «συνάξω πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου». Γκρέμισε ὁ πλούσιος τὶς ἀποθήκες του καὶ ἔκτισε μεγαλύτερες. Κουράστηκε πολὺ μέχρι νὰ συγκεντρώσει τὰ ἀγαθὰ του. Εἰπάλωσε κατόπιν νὰ ξεκουραστεῖ ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν ἀγωνία καὶ γεμάτος ἀνταρέσκεια μονολογοῦσε. «Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ γιὰ πολλὰ χρόνια. Ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου».

Άφροσύνη σὲ ὄλο τὸ μεγαλεῖο, ἀφοῦ ἀκούγεται ἡ φωνὴ ποὺ δὲν περιμένει κανεὶς καὶ προσγειώνει στὴν πραγματικότητα. «Ταύτη τῆ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ, ἃ δὲ ἠτοίμασας τίτι ἔσται;» Ἀνόητε ἄνθρωπε, ἐστήριξες τὴ ζωὴ στὸν πλοῦτο σου τὸν ὁποῖο ὀρίζεις. Τὴ ζωὴ σου ὅμως δὲν σκέφθηκες ὅτι ἄλλος τὴν ὀρίζει;

Ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἐναγώνιου κόπου. Ἡ πλεονεξία του ἀποβλέπει στὴν προσωπικὴ του ἱκανοποίηση καὶ αὐτὴ του ἡ διάθεση τὸν ὀδηγεῖ στὸ νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους καὶ ἐπομένως καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸ. Μένει ἔρημος καὶ δυστυχὴς καὶ δὲν ἔχει ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα «ἃ ἠτοίμασας τίτι ἔσται;». Ὁ ἄφρων καὶ πλεονέκτης δὲν πιστεύει στὸν Θεὸ, δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἄνθρώπους καὶ δὲν αἰσθάνεται τίποτε γιὰ ὅ,τι προσωπικὰ δὲν τὸν ἀφορᾷ καὶ ἔτσι ἔχει δολοφονήσει τὴν ψυχὴ του. Δὲν ξέρει τίνοσ εἶναι ὅσα συγκέντρωσε καὶ πέρασε ἡ ζωὴ του μέσα σὲ μιὰ ἀγωνία.

Ἀδελφοί μου, ἅς ἔχουμε πάντα στὸ μυαλό μας τὴ φράση τοῦ εὐαγγελίου «ταύτη τῆ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ» καὶ ἅς ἀκούσουμε τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου μας «γίνεσθε ἔτοιμοι ὅτι ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται (Λουκ. 12-40). Τοῦτο ἰσχύει γιὰ ὄλους, πλουσίους καὶ φτωχοὺς. Ἄφρονες καὶ συνετοὺς, ἐνθεοὺς καὶ μή. Γιαυτὸ «γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε». Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς κρίνει ἀνάλογα μὲ τὸν χρόνο ποὺ ζήσαμε, ἀλλὰ ἀνάλογα μὲ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς ποὺ κάναμε καὶ γιὰ ὅσα δὲν κάναμε.

Ἀδιάκοπο αἶτημα στὴν προσευχὴ μας νὰ εἶναι ἡ παράκλησή μας «τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετanoία ἐκτελέσαι», ὥστε τὰ τέλη μας νὰ ἀποβοῦν «χριστιανὰ, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά», χωρὶς ἀφροσύνη, γιὰ νὰ ἔχουμε «καλὴν ἀπολογίαν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ». Ἀμήν.

[dkpdf-button]